

[Bjerre.]

Har det danske studenterkursus i Flensborg f. eks. haft tysk godkendelse? Er der så nogen grund til at stille sig så forfærdelig meget i positur, fordi de ikke kan få eksamensret nord for grænsen. Studenterkurset dernede har en dansk eksamen, og mindretallet i Nordslesvig kan forholde sig på samme måde. Det kan oprette et kursus og holde en tysk eksamen, men det har det altså ikke lyst til, og der er i den anledning ingen grund til at angribe Danmark.

Vedrørende tilskudsordningen er det allerede af den højtærede minister fremhævet, at de tyske private skoler i Nordslesvig i året 1950—51 har fået 49,42 pct., og at begrundelsen for, at dette tilskud ikke er nået nærmere op mod 80 pct., som er maksimum, er den, at man er inde i en grundlæggelsesperiode, og man er klar over, at når man når hen mod normale tider, vil tilskudsprocenten automatisk stige op mod de i det øvrige land normale 80 pct. Man må lægge mærke til, at det tilskud, der er ydet, betyder en ydelse på 221 kr. pr. barn i landkommunerne eller 79 pct. af det, det koster at opdrage et barn i den offentlige danske skole. I Sydslesvig har procenten for tilskud været — der var en, der nævnte 28 pct., jeg har fået opgivet 29,61 pct. Dertil kommer, at der ikke er noget tilskud til bygninger, som vi har det her på 400 kr. pr. klasseværelse og 500 kr. pr. særklasse, så hvis vi regner det hele med, er tilskuddet syd for grænsen ikke engang 17 pct., og følgelig kan vi udmærket godt klare os på det punkt og sige, at vi ønsker ligeberettigelse. Men alligevel siger man i „Der Nordschleswiger“: „Noch nicht gleichberechtigt“. Det er fra dansk side et oprigtigt ønske, at de to mindretal på begge sider af grænsen får de friest mulige forhold, især på skolens område, og vi håber, at vedtagelsen af dette lovforslag, der som sagt rent formelt stiller det tyske mindretal i Nordslesvig bedre end hidtil, også må medvirke hertil. Vi venter og håber, at man syd for grænsen ser på det på samme måde, at man uden nogen som helst mindretalsgaranti eller lignende går ind på den betragtning, at man skal yde mindretallet de bedst mulige forhold. Det er jo en kendt sag, at det aldrig er dem, der begynder, og det kunne jo også være interessant engang at se, at det var det store Tyskland, der viste, hvorledes et mindretal skulle behandles, i stedet for at det altid med sikkerhed forventes, at det er Danmark, der begynder. Men vi er som sagt glade for enhver ting,

der kan være med til at afspænde forholdene, og mit parti kan anbefale lovforslaget.

Jørgen Øtsen: Det foreliggende forslag til lov om ændring i lov nr. 412 af 12. juli 1946 om private tysksprogede skoler, tysk-sproget hjemmeundervisning m. m. i de sønderjyske landsdele blev af den højtærede undervisningsminister fremsat i det høje folketing den 15. februar. Det har derefter været behandlet i et folketingsudvalg og er blevet gjort til genstand for en indgående drøftelse. Den 8. maj blev det vedtaget i folketinget ved tredje behandling med tilslutning fra alle partier undtagen det kommunistiske, og uden at der fra nogen side var stillet ændringsforslag.

Jeg tror, den højtærede undervisningsminister har handlet rigtigt og i hvert fald, som ministerens stilling var til denne lov i 1946, loyalt overfor de givne forhold ved at søge de i lovforslaget indeholdte ændringer af loven af 1946 gennemført nu. At undervisningsministeren kan gøre det med en næsten enig rigsdag bag sig, finder jeg er betydningsfuldt. På mit partis vegne skal jeg da også anbefale dette lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i dette høje ting.

Jeg vil indrømme, at jeg ved behandlingen af spørgsmålet om de tysksprogede skoler m. v. i 1946 ligesom den højtærede minister så anderledes på det end flertallet og her i tinget fremførte mine betænkeligheder. Tilslutningen til lovforslaget var da også dengang her i tinget noget behersket, idet 43 medlemmer stemte for, medens 17 stemte imod. Det er imidlertid nytteløst nu at genopfriske de stridigheder, der dengang var både i og udenfor den sønderjyske skolekommission, da skolekommissionens betænkning i alt væsentligt kom til at danne grundlaget for lov nr. 412 af 1946.

Loven har nu virket i henved 6 år, og det er da noget af en rehabilitering, forekommer det mig, for dem, der dengang indtog et andet standpunkt end flertallet, at de efter så forholdsvis kort en årrække får at se, at lovens bestemmelser for det tyske mindretal nu lempes, og at loven, som det fra flere sider dengang blev fremhævet som ønskeligt, bliver af midlertidig karakter.

De særlige kontrolbestemmelser, som loven af 1946 indeholdt for det tyske mindretals skoler, har der fra forskellige sider været anket over, og ankerne har tildels også lydt i vore danske skolemyndigheders kredse. Det er dog mit indtryk, at der ikke nogetsteds er lagt hindringer i vejen for det tyske